

Sue Townsend

La dona que va decidir no sortir del llit durant un any

labutxaca

«Un llibre divertidíssim, una mirada incisiva sobre la vida de la família moderna». *Daily Express*

Sue Townsend

La dona que va decidir
no sortir del llit
durant un any

Traducció d'Esther Roig

Columna
Barcelona

Títol original: *The woman who went to bed for a year*

© Lily Broadway Productions Ltd., 2012

La primera edició catalana d'aquesta obra va ser publicada
a Columna l'any 2013

Primera edició en aquest segell: abril del 2014

© de la traducció: Esther Roig, 2013

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
labutxaca

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 1.646-2014

ISBN: 978-84-9930-822-7

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les
sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta
obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Capítol 1

Després que se n'anessin, l'Eva va passar la balda i va desconnectar el telèfon. Li agradava tenir la casa per a ella sola. Va recórrer totes les habitacions endreçant, posant bé les coses i recollint les tasses i els plats que el seu marit i els seus fills havien escampat pertot arreu. Algú havia deixat una cullera de sopa al braç de la seva butaca especial, la que havia entapissat ella mateixa a l'escola nocturna. Immediatament va anar a la cuina i va repassar el contingut de la capsa de productes de neteja de la marca Kleeneze.

«Amb què podria treure una taca de sopa de tomàquet Heinz d'una roba de seda brodada?»

Tot buscant, s'anava fent retrets.

«És culpa teva. Hauries d'haver posat la butaca a la teva habitació. Tot per voler presumir deixant-la a la sala. Volies que les visites s'hi fixessin i et diguessin que era una meravella, per poder-los dir que havies tardat dos anys a acabar els brodats, i que t'havies inspirat en *Estany de nenúfars i desmai* de Claude Monet».

Només amb els arbres s'hi havia estat un any.

Hi havia un bassiol de sopa de tomàquet al terra de

la cuina que no va veure fins que no el va trepitjar i va deixar petjades carabassa. La cassola antiadherent amb mitja llauna de tomàquet a dins continuava bullint al foc.

«Massa ganduls per treure una cassola del foc», va pensar.

Llavors va recordar que a partir d'ara els bessons eren responsabilitat de la Universitat de Leeds.

Es va veure reflectida al vidre fumat del forn encastat. Va apartar la mirada ràpidament. Si s'hagués entretingut a mirar-se hauria vist una dona de cinquanta anys amb una cara de trets fins i elegants, uns ulls inquisitius i una boca en forma de cor que feia que semblés que sempre estava a punt de parlar. Ningú —ni en Brian, el seu marit— l'havia vist sense pintallavis. L'Eva creia que els llavis vermells complementaven la roba negra que portava habitualment. De vegades es permetia una mica de gris.

En una ocasió, en Brian va tornar a casa de la feina i va trobar l'Eva al jardí, que acabava de recollir un grapat de naps, amb les botes d'aigua negres, i li va dir: «Valga'm Déu, Eva! Sembla que surtis de la Polònia de postguerra».

La seva cara estava de moda. Era *vintage* segons la dependenta del taulell de Chanel on comprava el pintallavis (i després llençava sempre el rebut, perquè el seu marit no entendria una despesa tan gran).

Va agafar la cassola, va anar de la cuina a la sala i va abocar la sopa sobre la preciosa butaca. Després va pujar, va entrar a l'habitació i, sense treure's ni la roba ni les sabates, es va ficar al llit i s'hi va estar un any.

No ho sabia, que s'hi estaria un any. Es va ficar al llit pensant que es tornaria a aixecar al cap de mitja hora, però la comoditat del llit era exquisida, els llençols blancs esta-

ven nets i feien olor de neu verge. Es va girar de cara a la finestra oberta i va mirar com queien les fulles del sicòmor del jardí.

Sempre li havia agradat el mes de setembre.

Es va despertar quan es feia fosc i va sentir el seu marit a fora, que cridava. Li va sonar el mòbil. A la pantalla va veure que era la seva filla, la Brianne. La va ignorar. Es va tapar el cap amb l'edredó i va cantar «I Walk The Line» de Johnny Cash.

La següent vegada que va treure el cap de sota l'edredó va sentir la veu excitada de la Julie, la veïna del costat.

—No em sembla bé, Brian.

Eren al jardí.

—És que he anat i tornat de Leeds i necessito dutxar-me —va dir el seu marit.

—És clar que sí.

L'Eva va reflexionar sobre aquesta conversa. Per què t'havies de dutxar després d'anar i tornar de Leeds? L'aire septentrional estava ple de sutge? O havia suat a la MI? Maleint els camions? Escridassant els cotxes que se li enganxaven darrere? Renegant enfurismat contra qualsevol inconvenient provocat pel temps?

Va encendre el llum de la tauleta de nit.

Allò va provocar un altre episodi de crits i exigències a fora.

—Para de fer bestieses i obre la porta!

Llavors es va adonar que, per molt que volgués baixar les escales i obrir la porta al seu marit, no es podia aixecar del llit. Se sentia com si hagués caigut en un tanc de ciment calent que se solidificava amb una gran rapidesa i que li impedia moure's. Sentia un llanguiment ex-

quisit que se li expandia pel cos i pensava: «Hauria d'estar boja per aixecar-me del llit».

Es va sentir soroll de vidres trencats. De seguida va sentir en Brian a l'escala.

La va cridar.

Ella no va contestar.

En Brian va obrir la porta del dormitori.

—Ah, ets aquí —va dir.

—Sí, sóc aquí.

—Que estàs malalta?

—No.

—Per què ets al llit vestida i amb sabates? A què jugues?

—No ho sé.

—És la síndrome del niu buit. Ho vaig sentir a la tele a *L'hora de la dona*. —Com que ella no deia res, va continuar—: T'aixeques o què?

—No, no m'aixeco.

—I què soparem? —va preguntar ell.

—No tinc gana, gràcies.

—Volia dir què soparé jo. Hi ha res fet?

—No ho sé, mira a la nevera —va dir ella.

Ell va baixar sorollosament. L'Eva va sentir els seus peus sobre el terra laminat que havia col·locat amb tan poca traça l'any abans. Pels cruixits dels taulons sabia que havia entrat a la sala. De seguida va tornar a pujar sorollosament.

—Es pot saber què coi li ha passat a la teva butaca? —va preguntar.

—Algú s'ha deixat una cullera de sopa al braç.

—Però si està tota tacada de sopa!

—Sí. Ho he fet jo.

—Què has fet? Tirar la sopa?

L'Eva va fer que sí amb el cap.

—Tens una crisi nerviosa, Eva. Vaig a trucar a la teva mare.

—No!

En Brian va fer una ganyota davant la fúria de la veu de la seva dona.

Als ulls esparverats del seu marit l'Eva va veure que després de vint-i-cinc anys de matrimoni el món domèstic que donava per descomptat havia arribat a la fi. En Brian va baixar. El va sentir renegar quan va trobar el telèfon desconnectat i que, al cap d'un moment, marcava un número. Quan va despenjar el supletori de l'habitació, la seva mare recitava laboriosament el número de telèfon.

—01162444333, senyora Ruby Brown-Bird, digui'm?

—Ruby, sóc en Brian —va dir en Brian—. Necessito que vinguis ara mateix.

—No pot ser, Brian. M'estan fent la permanent. Què passa?

—És l'Eva... —va abaixar la veu—. Em sembla que està malalta.

—Doncs avisa una ambulància —va dir la Ruby, amb irritació.

—No li passa res físicament.

—Llavors, no cal que pateixis.

—Et vindré a buscar i et tornaré a acompanyar i així ho veuràs tu mateixa.

—Brian, que no puc! Estic fent una reunió de permanents i m'han d'esbandir el cap d'aquí a mitja hora. Si no, puc acabar com en Harpo Marx. Ja ho veuràs, et passo la Michelle.

Després d'una conversa en veu baixa, es va posar al telèfon una noia.

—Hola... Brian, oi? Sóc la Michelle. Vols que t'expliqui el que li passaria a la senyora Bird si es tragués la permanent ara mateix? Estic assegurada, però seria una gran inconveniència veure'm obligada a presentar-me als jutjats. Ho tinc tot ple fins a Cap d'Any.

La Ruby va tornar a agafar el telèfon.

—Brian, encara hi ets?

—Ruby, l'Eva és al llit, vestida i amb sabates.

—Ja et vaig avisar, Brian. Al porxo de l'església, abans d'entrar, em vaig girar i et vaig dir: «La nostra Eva és un enigma. No parla gaire i no saps mai què pensa...». —Hi va haver un llarg silenci i finalment la Ruby va dir—: Truca a la teva mare.

La trucada es va acabar.

L'Eva estava estupefacta que la seva mare hagués fet aquell intent d'última hora per sabotejar-li el casament. Va recollir la bossa del costat del llit i va remenar a dins, buscant alguna cosa per menjar. Sempre duia menjar a la bossa. Era un costum que li havia quedat de quan els bessons eren petits, estaven sempre afamats i li obrien la boca com els ocellets el bec. L'Eva va trobar un paquet de galetes salades aixafades, una xocolata aplanada i mig paquet de caramels.

Va sentir que en Brian tornava a marcar un número.

En Brian sempre sentia una mica d'aprensió quan trucava a la seva mare. La llengua no li formava bé les paraules. La seva mare sabia com fer-lo sentir culpable, fos quin fos el tema de conversa.

La seva mare va contestar de seguida.

—Sí? —va dir secament.

—Ets tu, mare? —va preguntar en Brian.

L'Eva va tornar a despenjar el supletori, tapant amb compte l'auricular amb la mà.

—Qui vols que sigui? En aquesta casa no truca ningú més. Estic sola set dies a la setmana.

—Però... si... si... si no t'agraden les visites —va dir en Brian.

—No, no m'agraden les visites, però seria agradable negar-me a rebre-les. En fi, què hi ha? Estic mirant el serial.

—Perdona, mare. Em vols trucar tu quan surtin els anuncis? —va dir en Brian.

—No —va dir ella—. Acabem d'una vegada, sigui el que sigui.

—És l'Eva.

—Ah! Per què no m'estranya? T'ha abandonat? La primera vegada que vaig posar els ulls sobre aquella noia vaig saber que et trencaria el cor.

En Brian no hauria sabut dir si li havien trencat mai el cor. Sempre havia tingut dificultats per reconèixer les emocions. Quan va portar el títol amb matrícula de Ciències a casa per ensenyar-lo a la seva mare, el xicot que ella tenia llavors el va felicitar.

—Deus estar molt content, Brian.

En Brian havia assentit i havia fet un somriure forçat, però la veritat era que no estava més content que el dia abans, quan no havia passat res d'especial.

La seva mare havia agafat el certificat en relleu i l'havia examinat a fons.

—T'hi hauràs d'escarrassar molt per trobar una feina d'astrònom —va comentar—. Hi ha homes amb qualificacions superiors a les teves que no troben feina.

—L'Eva se n'ha anat al llit vestida i amb sabates —va dir llavors en Brian.

—No et diré que em sorprengui, Brian —va dir la seva mare—. Sempre li ha agradat cridar l'atenció. Te'n

recordes, aquella Setmana Santa del 1986, quan tots vam anar de vacances amb la caravana? Es va endur una maleta plena amb aquella roba *beatnik* tan ridícula. A Wells-Next-The-Sea no et pots posar roba *beatnik*. Tothom la mirava.

—No hauries d'haver llençat al mar la meva roba negra, que era preciosa! —va xisclar a dalt l'Eva.

En Brian no havia sentit mai cridar la seva dona.

—Què són aquests crits? —va preguntar la Yvonne Beaver.

—És la tele —va mentir en Brian—. Un que acaba de guanyar un munt de calés en un concurs.

—Amb la roba de vacances que li vaig comprar jo sí que estava presentable —va continuar la seva mare.

Tot escoltant, l'Eva va recordar el moment que havia tret aquella roba horrorosa de la bossa. Podia com si s'hagués estat anys guardada en un magatzem humit de l'Orient Llunyà, i els colors eren liles, roses i grocs cridaners. Hi havia un parell de sandàlies que a l'Eva li van semblar d'home i un anorac beix de jubilada. Quan es va emprovar la roba, semblava vint anys més gran.

—No sé què fer, mare —va dir en Brian a la seva mare.

—Deu estar borratxa —va dir la Yvonne—. Deixa que dormi la mona.

L'Eva va llançar el telèfon i va cridar:

—Les sandàlies que em va comprar a Wells-Next-The-Sea eren d'home! Vaig veure homes que les portaven amb mitjons blancs! M'hauries d'haver protegit d'ella, Brian! Li hauries d'haver dit: «A la meva dona no la veuran ni boja amb aquestes sandàlies horroroses!».

Va cridar tan fort que li va fer mal la gola. Va tornar a cridar en Brian perquè li portés un vas d'aigua.

—Espera un moment, mare —va dir en Brian—. L'Eva vol un vas d'aigua.

La seva mare va rebufar.

—No t'atreveixis a portar-li aigua, Brian! Si ho fas, em sentiràs. Digue-li que se'l vagi a buscar ella!

En Brian no sabia què fer.

—No em van gens bé aquests maldecaps —va continuar la seva mare mentre ell dubtava, al passadís—. El genoll m'està matant. He estat a punt de trucar al metge i demanar-li que em tallés la cama.

Es va endur el telèfon a la cuina i va obrir l'aixeta.

—Això que sento és aigua? —va preguntar la seva mare.

En Brian va tornar a mentir.

—Només omplia el gerro de flors.

—Flors! Quina sort poder-se comprar flors.

—Les tenim al jardí, mare. L'Eva va plantar unes llavors.

—Quina sort tenir jardí.

Va penjar. La seva mare no s'acomiadava mai.

En Brian va pujar amb un vas d'aigua freda. Quan el va donar a l'Eva, ella va fer un glopet i el va deixar a l'atapeïda tauleta de nit. En Brian es va quedar al costat del llit. No hi havia ningú que li pogués dir el que havia de fer.

A l'Eva gairebé li va fer pena, però no prou per aixecar-se del llit.

—Per què no baixes i mires la tele? —va dir, en lloc d'aixecar-se.

En Brian era aficionat als programes d'immobiliàries. Els seus herois eren la Kirstie i en Phil. D'amagat de l'Eva havia escrit a la Kirstie, dient-li que sempre estava fabulosa, i preguntant-li si estava casada amb en Phil o la seva relació era purament professional. Va rebre una resposta

tres mesos després que deia «Gràcies pel seu interès», signada «Kirstie». Incloïa una foto de la Kirstie. Duia un vestit vermell i ensenyava escot alarmant. En Brian va guardar la fotografia dins d'una Bíblia vella. Sabia que allà no corria perill. No l'obria mai ningú.

Més tard, a la nit, l'Eva es va haver d'aixecar obligada per la bufeta plena. Es va despullar i es va posar un pijama que guardava per si l'havien d'ingressar a l'hospital d'urgència. Era un consell de la seva mare, que creia que si la bata, el pijama i el necessari que tens són de bona qualitat, les infermeres i els metges et tracten més bé que als arregats que van a l'hospital amb una bossa de plàstic plena d'articles de mala qualitat.

L'Eva es va tornar a ficar al llit i va intentar imaginar què farien els seus fills la primera nit a la universitat. Se'ls imaginava junts en una habitació, plorant d'enyorament, com van fer el primer dia que els va deixar al parvulari.